

Arrest

**nr. 51 188 van 17 november 2010
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 2 oktober 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 15 september 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, en van het bevel van 24 september 2010 om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 oktober 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat G. NIESTEN en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, dient op 11 september 2009 bij de Belgische ambassade te Ankara een aanvraag in voor een visum kort verblijf. Dit visum wordt hem verleend.

Op 14 december 2009 dient verzoeker in België een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 15 september 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij deze aanvraag ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

"(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 14.12.2009 werd ingediend door :

A., A. (...)

nationaliteit: Turkije

geboren te A.(...) op 20.03.1966

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art.9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Dit criterium bepaalt ondermeer dat: "de vreemdeling die voorafgaand aan zijn aanvraag een langdurig ononderbroken verblijf heeft dat minimum 5 jaar bedraagt; én die voor 18 maart 2008 gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad [...] of, die voor die datum, geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen". Uit administratief dossier blijkt dat betrokkene voor 18 maart 2008 géén periode van wettelijk verblijf heeft bekomen, noch dat hij een geloofwaardige poging heeft ondernomen. Verder slaagt betrokkene er niet in aan te tonen dat hij op 15.12.2009 een langdurig ononderbroken verblijf van 5 jaar aan te tonen. Betrokkene legt 14 getuigenverklaringen voor waaruit blijkt dat hij sedert 10.09.2006 in België zou verblijven wat een te kort verblijf is om hierop aanspraak te kunnen maken. De periode van 5 jaar wordt namelijk in tegengestelde richting berekend vanaf 15 december 2009. Wat dus inhoudt dat hij geen aanspraak kan maken op het criterium 2.8A.

Qua verblijfsduur zou betrokkene eventueel in aanmerking kunnen komen voor punt 2.8B van de vernietigde instructies van 19.07.2009. Echter, om hierop eventueel aanspraak te kunnen maken, moet een behoorlijk ingevuld arbeidscontract voorgelegd worden. Dit doet betrokkene niet. Hij voegt louter een aanvraag tot tewerkstelling toe. Dit kan echter niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden, aangezien dit geen arbeidscontract is.

Wat de andere humanitaire situatie betreft; betrokkene haalt niet aan waaruit deze humanitaire situatie zou bestaan.

(...)."

Op 24 september 2010 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing.

"(...)

REDEN VAN DE BESLISSING :

De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1, 1 ° van de Wet van 15 december 1980) Niet in het bezit zijn van een geldig paspoort en geldig visum.

(...)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

"Eerste middel

Schending van artikel 2, 2° en 6 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken stelt in het bevel om het grondgebied te verlaten dat:

"De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al. 1, 1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in bezit van een visum." (stuk 2)

Terwijl artikel 2, 2° van de Wet van 15 december 1980 bepaalt dat:

"Wordt toegelaten het Rijk binnen te komen de vreemdeling die houder is :

1 ° hetzij van de documenten die vereist zijn krachtens een internationaal verdrag, een wet of een koninklijk besluit;

2° hetzij van een geldig paspoort of van een daarmee gelijkgestelde reistitel, voorzien van een visum of van een visumverklaring, geldig voor België, aangebracht door een Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger of door een diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt.

De Minister of zijn gemachtigde kan een vreemdeling die geen enkele van de in het voorgaande lid bepaalde documenten bezit, toestaan België binnen te komen, zulks op grond van bij koninklijk besluit vastgestelde regelen."

Dat verzoeker wel degelijk over een geldig visum geschikt (stuk 20)

Dat ingevolge art. 6 van de Wet van 15 december 1980 verzoeker wel degelijk langer dan 3 maanden in het land mag verblijven.

Terwijl art. 6 het volgende bepaalt:

"Behoudens de in een internationaal verdrag, in de wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, mag de vreemdeling niet langer dan drie maanden in het Rijk verblijven, tenzij het visum of de visumverklaring dat of die in zijn paspoort of in zijn daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht, een andere duur bepaalt."

Dat verweerster zich bijgevolg ten onrecht heeft gebaseerd op art. 7, al. 1, 1 ° van de Wet van 15 december 1980 om aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.1.2. In de nota repliceert verwerende partij dat de bewering van verzoeker dat hij over een geldig visum beschikt, niet overeenstemt met de stukken van het administratief dossier en dat het middel iedere ernst mist.

2.1.3. Verzoeker voert de schending aan van de artikelen 2, 2° en 6 van de Vreemdelingenwet. Hij stelt dat hij in het bezit is van een visum, dat hij daardoor een recht heeft op verblijf en dat het bevel daarom niet kon steunen op artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker een visumaanvraag voor kort verblijf heeft ingediend op 11 september 2009 en dat dit visum type C hem van ambtswege afgeleverd werd. Uit de bijlagen bij het verzoekschrift blijkt dat in het paspoort van verzoeker een Schengenvisum type C is aangebracht, geldig van 24 september 2009 tot 23 december 2009, voor een verblijfsduur van dertig dagen en geldig voor één binnenkomst. Uit de binnenkomststempel die werd aangebracht op dit visum blijkt dat verzoeker op 2 oktober 2009 het Schengengebied is binnengekomen. Hieruit blijkt dat de geldigheidsduur van dit visum verstreken is en dat verzoeker gebruik heeft gemaakt van zijn recht op één binnenkomst.

Verzoeker beschikt dus niet meer over een geldig visum. De artikelen die verzoeker aanhaalt tonen niet aan dat het volstaat in het bezit te zijn van een visum waarvan de geldigheidsduur verstreken is. Artikel 2, 2° van de Vreemdelingenwet vermeldt een "*visum of visumverklaring, geldig voor België*". Verzoekers visum was geldig tot 23 december 2009 en slechts voor één binnenkomst, waarvan verzoeker gebruik heeft gemaakt op 2 oktober 2009. Verzoekers visum is dus niet meer "*geldig voor België*". Artikel 6 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling niet langer dan drie maanden in het Rijk mag verblijven "*tenzij het visum (...) een andere duur bepaalt*". Het visum van verzoeker vermeldde een verblijfsduur van dertig dagen. Verzoeker is het Schengengebied binnengekomen op 2 oktober 2009 en het geldig verblijf van verzoeker verstreek dus op 2 november 2009. Artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet vermeldt de "*bij artikel 2° vereiste documenten*", dus een visum geldig voor België, waarover verzoeker niet meer beschikt. In het bevel om het grondgebied te verlaten kon dus worden verwezen naar artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

De schending van de door verzoeker aangevoerde bepalingen kan niet worden aangenomen.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

" Tweede middel Schending van artikel 6 E.V.R.M.

Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken het bevel om het grondgebied te verlaten heeft betekend op 21.07.2010 en dit op basis van een verzoek overeenkomstig 9bis van de Wet van 15 december 1980 d.d. 09.12.2009.

Terwijl art. 6 E.V.R.M, voorziet dat elk proces binnen een redelijke termijn dient afgehandeld te worden. Dat 12 maanden geenszins als een redelijke termijn kan aanzien worden. Dat verzoeker gedurende 12 maanden een leven heeft uitgebouwd.

Dat verzoeker zelfs alles in het werk heeft gesteld teneinde arbeid te kunnen verrichten (stukken 16 en 18)

Dat het dan ook onredelijk is om verzoeker terug te leiden naar het land van herkomst. Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.2.2. In de nota repliceert verwerende partij dat een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en de behandelingsduur van een dergelijke aanvraag, geen "proces" is dat onder de toepassing valt van artikel 6 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM). Verwerende partij verwijst naar rechtspraak van de Raad van State in dit verband.

2.2.3. Artikel 6 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Bij het vaststellen van zijn burgerlijke rechten en verplichtingen of bij het bepalen van de gegrondheid van een tegen hem ingestelde strafvervolging heeft eenieder recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijke en onpartijdige rechterlijke instantie welke bij de wet is ingesteld. Het vonnis moet in het openbaar worden gewezen maar de toegang tot de rechtszaal kan aan de pers en het publiek worden ontzegd gedurende het gehele proces of een deel daarvan, in het belang van de goede zeden, van de openbare orde of 's lands veiligheid in een democratische samenleving, wanneer de belangen van minderjarigen of de bescherming van het privé leven van partijen bij het proces dit eisen of, in die mate als door de rechter onder bepaalde omstandigheden strikt noodzakelijk wordt geoordeeld, wanneer openbaarmaking de belangen van de rechtspraak zou schaden.

2. Eenieder, die wegens een strafbaar feit wordt vervolgd wordt voor onschuldig gehouden totdat zijn schuld volgens de wet bewezen wordt.

3. Eenieder, die wegens een strafbaar feit wordt vervolgd, heeft ten minste de volgende rechten: (...)."

Uit de bewoordingen van dit artikel blijkt dat het van toepassing is op burgerlijke rechten en verplichtingen en op de strafvordering en dat dit het recht eerbiedigt op een eerlijke en openbare behandeling van de zaak binnen een redelijke termijn door een onafhankelijke en onpartijdige rechterlijke instantie. De Dienst Vreemdelingenzaken is geen rechterlijke instantie. Het indienen van een aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en de behandeling daarvan vormt geen jurisdictionele zaak maar is een gewone administratieve procedure waarop artikel 6 van het EVRM niet van toepassing is, zodat de schending van dit artikel niet dienstig kan worden aangevoerd.

Het tweede middel is ongegrond.

2.3.1. Verzoeker voert een derde middel aan dat luidt als volgt:

"Derde middel

Schending van artikel 8 E.V.R.M.

Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken het bevel om het grondgebied te verlaten heeft betekend op 21.07.2010 en dit op basis van een verzoek overeenkomstig 9bis van de Wet van 15 december 1980 d.d. 09.12.2009.

Terwijl art. 6 E.V.R.M, voorziet dat iedereen recht heeft op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven.

Dat verzoeker van zinnens is in België een waardig leven uit te bouwen. Dat hij reeds het nodige gedaan heeft om een arbeidskaart te verkrijgen.

Dat verzoeker zich reeds heeft aangesloten bij Acerta om de toekomstige functie als meewerkend vennoot te kunnen uitoefenen (stuk 18).

Dat de vennootschap van verzoeker zijn broer, A. (...) VOF, reeds een aanvraag tot tewerkstelling van een vreemde werknemer ingediend (stuk 16).

Dat verzoeker de mogelijkheid heeft een functie van meewerkend vennoot te kunnen uitoefenen, een functie welke hem in Turkije niet wordt aangeboden, en aldus verzoeker zakelijke relaties met anderen kan opbouwen en onderhouden.

Dat verzoeker op deze manier geniet van de bescherming van art. 8 EVRM.

Dat eenieder, waar ook ter wereld het onvervreemdbaar recht heeft zich te kunnen ontplooiën.

Dat uit de oprichtingsakte van A. (...) VOF bovendien blijkt dat aan meerdere familieleden van verzoeker reeds een verblijfsmachtiging werd toegekend (stuk 19).

Dat verzoeker minstens 4 jaar in België verblijft, het voor zich spreekt dat verzoeker een duurzame band met België heeft.

Het centrum van de belangen van cliënte is duidelijk en evident gelegen is in België.”

2.3.2. In de nota repliceert verwerende partij dat verzoeker met zijn uiteenzetting in het middel niet aantoonde op welke wijze de bestreden beslissing een verboden inmenging uitmaakt in de uitoefening van zijn recht op een privé- en gezinsleven. Ten overvloede wijst verwerende partij erop dat verzoeker in zijn aanvraag heeft aangegeven dat zijn echtgenote en hun vier minderjarige kinderen zich in Turkije bevinden.

2.3.3. Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het begrip “gezinsleven” in het voormeld artikel 8, eerste lid van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoeker gehuwd is en vier minderjarige kinderen heeft maar dat verzoekers echtgenote en kinderen in Turkije wonen. Door de eerste bestreden beslissing wordt aan verzoeker een verblijfsmachtiging in België geweigerd en door de tweede bestreden beslissing dient hij het Belgisch grondgebied te verlaten. Verzoeker kan dus niet voorhouden dat de bestreden beslissing zijn gezinsleven zouden schenden, wel integendeel.

Verzoeker voert tevens aan dat zijn familieleden geschonden zou worden, hij heeft in België immers meerdere familieleden, en zijn privé-leven. Hij wenst in België te werken en meent dat hij een duurzame band heeft met België.

Wat de eerste voorwaarde van artikel 8, tweede lid van het EVRM betreft, dient te worden opgemerkt dat de “inmenging van het openbaar gezag” inderdaad bij de wet is voorzien, met name in de Vreemdelingenwet. Wat de tweede voorwaarde betreft, dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging *in casu* minstens één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft: de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van ‘s lands openbare orde. Inzake de derde voorwaarde geldt eveneens als uitgangspunt dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht aan de Verdragsluitende Staten toekomt de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen. Hierbij dient echter te worden nagegaan of bij het uitvaardigen van de bestreden beslissing een juist evenwicht werd geëerbiedigd tussen de belangen van de verzoeker in het kader van de eerbied voor zijn privé-leven enerzijds en de belangen van de Belgische staat in het kader van de bescherming van de openbare orde anderzijds.

Verzoeker verblijft op illegale wijze in het Rijk. Verzoeker betwist niet dat de inmenging is voorzien bij wet en wordt gerechtvaardigd door één of meerdere van de belangen vermeld in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker laat na *in concreto* aannemelijk te maken dat een correcte toepassing van de wetgeving een disproportionele inmenging in zijn familiaal en privé-leven zou uitmaken en dat zijn private belangen dienen te primeren op de door de verblijfsreglementering beschermde belangen (RvS, 12 januari 2005, nr. 139.107). Het feit dat verzoeker familieleden heeft die tot verblijf in het Rijk gemachtigd zijn en dat hij

in de vennootschap van zijn broer wenst te werken, geeft geen automatische toekenning van het recht op verblijf.

De eerste beslissing houdt enkel in dat aan verzoeker geen machtiging tot verblijf wordt toegekend. De tweede bestreden beslissing houdt in dat verzoeker het grondgebied dient te verlaten. De betreffende beslissingen houden dienvolgens geen absoluut verbod in voor verzoeker om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven. Uit de tweede bestreden beslissing vloeit enkel voort dat hij tijdelijk uit het land wordt verwijderd met de mogelijkheid om er terug te keren nadat hij zich in het bezit heeft gesteld van de documenten die vereist zijn om tot binnenkomst in het Rijk te worden toegelaten. In het licht van deze feitelijke en juridische situatie, en gelet op de ruime appreciatiebevoegdheid die artikel 8 van het EVRM biedt aan de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, dient dan ook in alle redelijkheid te worden besloten dat de *in casu* vermeende inmenging in het familiaal en privé-leven van verzoeker niet als onrechtmatig of disproportioneel kan worden beschouwd. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft een correcte toepassing gemaakt van de terzake geldende wettelijke bepalingen.

Verzoeker maakt met zijn betoog de schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk.

Het derde middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien november tweeduizend en tien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. S. SOETINCK,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. SOETINCK

A. DE SMET